

MRÁZ V KOSTECH

Jenny Nowak

KRONIKY NEMRTVÉHO KNÍŽETE

MRÁZ V KOSTECH

Jenny Nowak

KRONIKY NEMRTVÉHO KNÍŽETE

argo

PROLOG

Od jezerních vod táhla mlha, studená a plazivá, obtékala budovy starého kláštera i holé vymrzlé stromy kolem. Přelila se přes vydrolenou zídku, místy vykotlanou až k zemi, a uchvátila do své hebké, sychravé náruče všechny ty nastojato zasazené kameny, znamení bezejmenných neklidných mrtvých uložených tam dole v promrzlé hlíně. Za sebou přiváděla tmu, zkřehlou prosincovým mrazem.

„Už zas tam běhají světýlka...“, pronesla tiše dívka stojící u malého okénka, spíš pro sebe než pro kohokoli jiného.

Tady, na ostrově uprostřed jezera, se za takových nocí někdy ptávala sama sebe, jestli je pořád doopravdy a docela... živá. Zdávalo se jí, že už taky zemřela a jen tiše spočívá v matném bezčasí jako všichni ti samovrazi a zbloudilé duše tam venku pod zemí.

Zahnala ty myšlenky a po paměti sáhla za sebe pro kus houně. Vytáhla se na špičky a na háčky zatlučené v hrubém zdivu ji zavěsila přes okno. Rukávy jí přitom sklouzly k loktům a na vnitřní straně levého zápěstí perleťové blýskla jizva. Památka po zhojené ráně, svraštělá, široká, nerovná. Jako by ji kdysi dávno pokousalo nějaké zvíře. Jenže tak tomu nebylo. Byla to její vlastní vášeň. Žal k nesnesení, divoká láska větší nežli svět. Zvířecí touha v jejím nitru byla tím, co se z ní tenkrát, v opuštěné kryptě knížecího hradu, vydralo na povrch. To její zuby, jimiž trhala vlastní žíly, to způsobily. A krev, co vytryskla, ta životodárná šťáva smíšená s palčivou bolestí, která z té rány zvolna kanula na ledové rty. Na ústa toho, jenž spočíval v honosné rakvi, se zlatou knížecí obroučkou na čele, oděn ve zbroji... Pohřben a mrtev. A přece ne tak docela...

„Alexis,“ ozval se za jejími zády, jako by věděl, na co právě teď vzpomíná. Proč bez pohybu stojí u okna, které už kryje těžká látka, takže z něj vůbec nic nevidí, a jedním prstem si bezmyšlenkovitě přejíždí po jizvě na ruce. Ostatně, nebylo by to poprvé, kdy jí nahlížel

do myšlenek stejně snadno jako do některého z foliantů vypůjčeného z klášterní knihovny. I teď se jich u čtecího pultíku osvětleného silnou voskovicí vršilo hned několik.

„Ano... Vlaicu?“ odpověděla, ale před tím zdrobnělým oslovením malinko zaváhala. Jiní ho nazývali prostě jménem po otci, trůnním jménem, Vlad. A pro zbytek světa byl Jeho Milost. Kníže Vlad Bela Dracula, vojvoda valašský a transylvánský. A přestože pro celý svět byl už kolikátým rokem mrtev a pochován, zatímco na sedmihradském trůně po právu seděl jeho přítel a bezmála bratr od dětství Michail, nyní tedy kníže Michail První, z nějakého důvodu jí tady, v tom vynuceném pohřebním vyhnanství, bez honosného oděvu, beze všech atributů panovníka někdy připadal... vladařštěji než kdykoli předtím v trůnní síni.

Usmál se. Od ní slyšel na obě svoje jména. I na jejich důvěrné, něžné zdrobněliny, přestože něha byla nejspíš tím posledním, co by si kdokoli jiný v souvislosti s ním vybavil, a už dávno nebyl nikdo, kdo by mu tak říkal. Některé věci bylo zkrátka nutno brát tak, jak byly, a nepřemýšlet nad tím. Zvedl se od četby a přešel k ní. Usmála se, když ji zezadu objal. Neviděl jí do tváře, ale i tak to věděl. Přidržela si jeho zkřížené paže oběma dlaněmi a hlavou se mu opřela o hrud'. Volně pospletané prstýnky barvy liščí srsti vydávaly heřmánkovou vůni.

„Je tady teprve od včerejška,“ poznamenala zamyšleně a houni na okně zase trochu odhrnula. „Pohřbívali ho před půlnocí. Jen do mělkého hrobu, hlína je hrozně promrzlá. Tys tady nebyl... Já se dívala.“

Neřekl na to nic. Ne, nebyl tady. Nikdy se neptala, když na noc odcházel, a on jí po návratu nic nevyprávěl. Nebylo třeba. Mlčky si ji přitiskl pevněji. Pro tu vděčnost nebyla slova. Která z žen, která z dívek celého světa, by ráda a ochotně přijala tohle děsivé vyhnanství, dobrovolný žalář v malém kamenném domku u kláštera, prostém jako cela, kde tráví skoro všechen čas jen s mnoha mrtvými... a s jedním živoucím mrtvým? Která by se dokázala nebát? Nemít strach ani za nocí, kdy mniši tam venku u klášterní zdi hloubí zase další hrob, a ona je tam ve světnici za oknem sama.

A tak i včera zas po čase vykopali jámu, kam nebožtíka neuložili se svátostmi, jak se patří pro ty, kdo sešli ze světa v bázni Boží. Do neposvěcené půdy jej spustili tiše a chvatně, a nahoru položili jen kámen. Bez kříže a beze jména. Malá namodralá světýlka teď trhaně vířila kolem. Podobná bublinkám bahenního plynu se objevovala a zas zhasínala, poblikávala ve tmě.

„Myslím si, že byl mladý, velmi mladý,“ pronesla zamyšleně Alexis. „Nevím proč, prostě mi to tak připadalo. A vzal si život.“

Pustila houni a okno potemnělo. Otočila se a v sevření, ze kterého ji Vlad přitom nenechal uniknout, jej objala kolem krku. Jemně ho přiměla couvnout. A ještě o krok. „Zhasni,“ zašeptala potom.

I.

JISKRA ŽIVOTA

Nechtěla pak hned usnout, ale přesto padla do spánku jako kámen do hlubiny. Když se po čase probudila, přestože sotva napůl, zimničná slabost už pominula. Pod pokrývkou podšitou měkkou hřejivou medvědinou, kterou jí starostlivé ruce zjevně přetáhly až k bradě, jí bylo teplo. Jen v klíně trochu tepalo a bolest v ráně na hrdle byla dosud ostrá. Cukavá a živá. Vždycky nějakou chvíli trvalo, než se její hrot otupil. Už dávno si ale zvykla. Vůbec se jí nechtělo hýbat, ruce a nohy měla těžké, sotva dokázala pootevřít oči. Vlad seděl už zase u stolu, ve světle dvou voskovic znovu začtený do knihy, kterou si přinesl z kláštera. Pojednávala o divokých barbarských územích, provincie se jim říkalo, jak se dozvěděla, kterým vládla velická říše římská. A ty barbarské kmeny se před víc než tisícem let pod vedením běsné domorodé královny vzbouřily. Nechávala si to vyprávět. Každý den kousek. Byly v tom i obrázky, krásně malované, ale ty vlastně vůbec nepotřebovala, viděla to všechno před sebou, jako by tam byla. Ječící hordy pomalovaných válečníků, zdivočelou královnu, za níž při útoku vlají vlasy jako praporce ve vichru, slyšela třesk zbraní a křik raněných... Mívala přitom pocit, že Vlada právě tahle brutální místa dávné doby něčím nepojmenovatelným přitahují, jako by se to snažil zachytit, jako by ho to lákalo i odpuzovalo zároveň podivnou posedlostí. Ale možná se jí to jenom zdálo...

Musí si taky najít podobnou knihu, umínila si, zatímco už se zas potápěla do spánku. Jen ne tak složitou, na tuhle by její latina přece jen nestačila. Šedivý bratr Mathias, který se v klášterní knihovně snad narodil a byl cítit starým zaprášeným papírem a myšinou jako ty jeho milované svazky, jí jistě poradí. Přes všechnu svou málomluvnost a nabručenost je v jádru hodný. A trpělivý.

Už v polospánku probleskla vzpomínka na otce. Na jeho náruč, když byla ještě docela malá. Bezpečí jeho tvrdých paží, které se jí

zdály veliké jako celé stromy, vůně obnošeného koženého kabátce a čerstvého povětří, kterou vždycky přinášel zvenčí, tvář s drsnou vysušenou kůží a velkým tmavým knírem. Vzpomínka na to, jak mu na rukou usínala a on jí bručivě zpíval.

Pan Iliu, bojar z Dragosanu, pán tvrze u řeky Oltu. Otec jediného dítěte, ten, jemuž Bůh nedopřál syna. Nikdy jí ale nedal znát, že by mu nepřípadalo dost, co má. Že by mu *ona* snad nebyla dost dobrá. Přestože odmalička věděla, proč ji vychovává spíš jako hochu. Proč ji, přes všechny pohoršené protesty a křižování jejího strýce, otcova bratra Fedora, učí zacházet se zbraní. S lukem, či spíš zpočátku jen s dětským lučíkem, s tesákem a později, když povyrostla a zesílila, i s lehkým mečem. Dělal mu radost. Tím spíš, že ji to bavilo a těšilo. Cvičení ve zbraní i to, že je mu tím pádem tak trochu... synem. Jak jen na ni byl otec hrdý! Kdykoli v jeho výcviku uspěla, trefila střed terče nebo jediným jistým sekem sřála slaměnému panákovi hlavu, pan Iliu jen zářil pýchou, nakrucoval si knír a podupával, jako by samou radostí nad svou drahocennou dcerkou nedokázal stát na místě.

A tak i potulného popa pozval, když na to Alexis byla dost stará, aby se na nějaký čas na hradišti usídlil a naučil ji četbě, písmu a počtům. Nejdřív se starý pop cukal, šedou hlavou vrtěl, až mu řídká brada lítala ze strany na stranu jako provaz zvonu. Křížem se znamenal znovu a znovu, když pochopil, že nemá učit pánova dědice, ale – Bůh ho netrestej – dcerku. Mince spadlá do míšku věčně splasklého stejně jako popův hladový žaludek, a ještě jedna a do třetice, však ostří jeho námitek rychle otupily. Vždyť bohabojná ta bojarova děvenka byla, to zase ano, modlitby pěkně říkala, ikonu uměla políbit a v kapli se chovat, jak se patří. Na dragosanské tvrzi bylo teplo, matrace vycpaná, jídla vrchovatě, byt prostého. A tak to třeba ani žádný... nu, dobrá, zas tak veliký hřích nebude, Bůh odpustí.

Peněz nazbyt na malém panství nikdy nebylo, ale to už si pan Iliu dávno umínil, že na své milované Alexis šetřit nebude, ani kdyby on sám musel suché skývy chroupat. Na to sice naštěstí nikdy nedošlo, a jak rád s hrdostí říkal, na Dragosanu i čeládka jedla dosyta. A tak se Alexis učila.

„Musíš umět víc než já,“ prohlašoval, když si jeho divoká, volnosti uvyklá dcerka s přehnanými vzdechy podpírala hlavu nad škarticí hrubého papíru a s kňouráním, že to je moc těžké, že to ona nikdy nedokáže, k němu prosebně vzhlížela zpod liščí kštiny. Nepovolil. I když se radši musel dívat jinam než do jejích úpěnlivých očí. On sám dokázal přečíst jednoduchá slova, přeslabikovat vzkaz, sečíst pár hrubě načmáraných číslic označujících počet vozů s obilím či kusů dobytka, a to všechno také těžkou rukou nepříliš čitelně zapsat. I to bylo ale víc, než většina zemanů svedla, natožpak takových, jejichž tvrze ani nebyly z kamene.

Ona, Alexis, jeho krev a jediná dědička Dragosanu, si ale musí číst dokonce i v *knihách*, opakoval jí často, s patřičným úctyhodným důrazem na tom slově. Musí znát geografii a dějepravu a naučit se říkat i latinsky. Na tom trval. Po čase – kolik jí to tak mohlo být? deset, dvanáct? – se jakoby jedním rázem něco zlomilo, jako když se škrtně křesadlem a vyskočí jiskra, a od té chvíle jí to všechno náhle připadalo snadné. Jak jen se tím dřív mohla trápit? Nadšeně nasávala vědomosti jako lesní mech vodu. A nejen při stole se starým popem, nad knihou nebo s brkem v ruce.

Od otcových koňáků se učila první poslední o koních, o krmení, hřebení, kování, o nemocech. U zbrojnošů hltala historky o vojně, o zbraních, bitvách a... o knížeti. O jeho vzdorovitosti a odvaze, s níž se odmítl podříditi pekelným pohanům, ty milovala nejvíce. Když se ale rozkurázení otcovi zbrojnoši před ní pustili do vyprávění o narážení na kůl, o krvi a řevu dokonávajících nepřátel, mezi nimiž se prý zálibně s úsměvem prochází a nechá si nalévat vína, starý Ivar, někdejší velitel stráže, který teď, už jako šedivec pomáhal u koní, je mírnil. Tímhle se panence jen postarají o bezesné noci, křičel na ně. Alexis koukala jinam a rozhodně by nikomu nepřiznala, že právě tohle s mrazením v zádech hltá snad ještě víc než příběhy o válčení.

Jen kvůli matce si dělala výčitky. I když – jen trochu, rozhodně ne tolik, aby čehokoli z toho chtěla zanechat. Její tichá, poddajná maminka, paní Rosamira, zase ve všem poslechla manžela. Když on,

její choť, řekl, že je to správné a že to, jak dcerku vede, není hřích, podvolila se bez námitek a vše bylo tak, jak nakázal. Jen se o to víc modlila, zvláště když třeba spatřila svoji Alexis v mužských nohavicích uprostřed houfu koňáků.

„V sukních do sedla nepůjde,“ zabručel jen pan Iliu, přestože jeho žena neřekla ani slovo. Tedy... ústy ne, jen očima. A pokud u přádla a výšivek tesknila dragosanská paní po svém snu, že tichá něžná dcera bude v komoře u stavu, kolovratu či jehel vysedávat s ní, dávala si pozor, aby to nedala najevo. Její dlaně hladily vždy láskyplně a polibek do věčně zcuchaných vlasů nebo na tváře rozpálené celodenním lítáním po venku či jízdou voněť mátou.

Dragosan... Ten, který byl, a už není...

Než stačily přijít slzy, spala.

Probrala se pak ještě jednou. Vlad odcházel. Tiše, aby ji nevyrušil. Ještě za tmy. A tma se rozhostila i ve světnici, když zhasl svíce a zavřel za sebou.

V klášteře už se svítilo k prvním ranním modlitbám, z kostelních oken se kalužinky žluté záře lily na poprašek mrznoucí na trávníku. Nezamířil tam ale. Obešel kostel až k železným dveřím v zadní zdi. Schodiště za nimi klesalo hluboko do tmy, posypané pískem, aby věkem ohlazené kameny tolik neklouzaly.

Zavřel za sebou a zastrčil na závoru. I ta byla nová. Předtím – dá rozum – nebylo nic takového jako zavírat zevnitř na takovém místě zapotřebí.

Kameny na stěnách chodby tam dole pokrývala krusta podobná zmrzlému mechu a co pár kroků ve zdi, napravo i vlevo, se otvíraly půlkulaté otvory. Vládla v nich temnota snad ještě hustší, hutnější než v chodbě, ale i tak, aniž by do nich museli nahlížet, všichni věděli, co se v nich skrývá. Kosti mnichů, kteří zde zemřeli v slávě Boží a ve sklepní vlhkosti blízko vod tiše zetleli ve svých kutnách, bez rakví a bez rubášů, jen s křížem na prsou a kamenem pod hlavou.

Chodba končila dveřmi s vyřezávaným reliéfem Ukřižovaného. Klíč, který hladce zapadl do nedávno sádlem promazaného zámku, působil proti stářím zčernalému dřevu nepatříčně nově. A právem. Ten původní, s nazelenalým povlakem, byl uložený v truhličce v opatově cele, odkud býval vyzvednut, jedině když bylo třeba přichystat kryptu na příchod dalšího věčného obyvatele, nebo – to až posledním rokem – když se bratr Gregorius, který se o podzemní příbytek staral, chtěl přesvědčit, že tam uvnitř je vše v pořádku... pro něho. Jako by tu snad někdy něco potřeboval. Rozhodně ne víc než ti, co... zůstávají mrtví. Do chvíle, než mu opat, otec Tihomir – krátce poté, co Vlad sem na Snagov přibyl – beze slova podal nový, naolejovaným kovem vonící výrobek od kováře, nikdy žádný jiný klíč než ten letitý neexistoval. Byla to ale jen jedna z mnoha věcí, na níž se za celou tu dobu, co zde pobýval, mlčky shodli. O některých věcech zkrátka bylo lepší nemluvit.

Prostora za dveřmi byla neveliká, vyzděná jezerním kamením se stropem podepřeným čtveřicí sloupů, který připomínal klenbu. Se-
stoupit se sem dalo také přímo z kostela, i když poněkud krkolomně. Tudy spouštěli na laně těla mnichů, kteří odešli z tohoto světa, aby je nemuseli s obtížemi snášet dolů po kluzkém, příkrém schodišti. K tomu ale bylo třeba nejdřív odsunout těžkou kamennou desku zapuštěnou do podlahy před oltářem, kam ovšem právě za časného rána, v té tiché hodině před svítáním, klášterní osazenstvo přicházelo na první modlitby dne. Nemluvě o tom, že vrátit pak zdola ten kus kamene na místo bylo vcelku obtížné i pro paže mnohem silnější než lidské, takže, zkrátka a stručně řečeno, tahle cesta pod zem byla poněkud nepraktická. Volil ji tedy jen velmi zřídka.

Veliký kříž na čelní stěně a po stranách řady kamenných katafalků s nápisem *Memento mori* vytesaným ze všech stran. Čtyři z nich obsazené, jména předchozích představených na tabulkách už byla špatně čitelná. Koloběh smrti i života... Vlastně je od otce opata milé, že se s ním dělí o místo svého budoucího posledního odpočinku, pomyslel si Vlad s trochou pobavení. Nemusel by. I za všechno zlato, které klášteru daroval, by bylo úplně stačilo, že jim tu poskytl útočiště.

Jemu a Alexis. V klášteře přesvaté Bohorodice na Snagově. Nic víc původně ani nečekal. A nežádal. Počítal s tím, že o jeho... řekněme ne tak docela běžné potřeby se tady nikdo nebude starat. Mohli ho nechat, ať si je řeší, jak umí a uzná za vhodné.

Ve výklenku pod křížem stála jako vždy přichystaná svíce s křesadlem. Jednou bratru Gregorioví řekl, že má světlo lamp i voskovic prostě rád, že se na ně rád dívá... Prohodil to spíš mimoděk, když se cestou ke knihovně zahleděl, jak starý mnich zapaluje knoty po chodbách a brumlavě domlouvá plamínkům, co se hned nechtěly rozhořet, jako neposlušným dětem. Od té doby Gregorius nikdy nezapomněl. Stejně jako zde umíněně nechával složenou teplou příkrývku, dnes tmavorudou s vetkaným vzorem, jako by myslel, že by mu tady dole mohla být zima. Čas od času ji odnesl a vyměnil za jinou, aby v podzemí nenačichla plísní. Vlad se už nejednou přistihl při myšlence, že by ji jednou mohl rozhodit a nechat pomačkanou, čistě aby starocha, co tu už léta slouží jen skutečným mrtvým, potěšil, ale zatím to nikdy neudělal. Koneckonců, nechtěl ho klamat. Ani pro klid jeho duše mu nechtěl namlouvat, že některé věci nejsou tak strašné, jak vypadají. Protože prostě byly.

Zamířil do nejzazšího rohu, kam ukazovala Kristova pravá paže s dlaní probitou hřebem, a nikoli poprvé s trochou hořké ironie pomyslel na lotra po pravici. Přišel sem dnes včas, takže smrtelná strnulost a chlad prostupovaly jeho tělem zatím jen zvolna. Měřidlo nebesbáně se jako ozubené kolo obřího Božího orloje posunulo o další mžik blíže k rozbřesku.

To byl čas, kdy přicházely obrazy. Vynořovaly se před očima podobné lidským snům, ale současně tak jiné... Prolínaly se, vyplouvaly, mizely. Jako by se mysl v čím dál víc tuhnoucím těle marně, ale o to víc bránila nevyhnutelné chvíli, kdy se utopí v nicotě, zhasne v ní jako poslední jiskřička louče hosené do černých bezedných vod podsvětního jezera. A možná to spíš byly vzpomínky. Nejasné, mlhavé, ale přesto mnohdy tak palčivé, že se jejich hroty zarývaly až do kostí, do měkkých tkání pod žebry, tam, kde už skoro vychládalo srdce.

Otcova tvář. Oči barvy uhlíků, v jejichž hloubi ještě nepřestal dřímat oheň, vsazené ve tváři jako hrubým dlátem vytesané z věky ztmavlého dřeva. Zlatá knížecí obroučka, umně tepaná, s rubíny kolem čela, ta, jež se posléze stala jeho dědictvím a kterou mu po otcově nečekané smrti se vši tou tíhou vsadili hlavu v roce, kdy sotva dovršil šestnácté léto. Možná že právě v té chvíli započal nezvratný běh událostí, které dospěly až sem... K věčnému životu, který byl ale současně věčnou smrtí. Nedokázal rozpoznat, jestli jsou otcovy tvrdé rty sevřené bolestí, nebo hněvem. Obojím? Shlížel na něj z převalujících se mlh jiného světa, jako by se hoře ptal: *Cos to se sebou učinil?* Jeho tvář mizela a zase vyplouvala, rozplývala se a zostřovala. Vzápětí všechno přelila tma, jako inkoust vylitý na hladinu, že sotva jen stačil vydechnout: „Nebylo jiné cesty, otče...“

Myšlenky jedna po druhé umíraly.

Jen občas některá z nich bodla, zranila jako dýka a zase couvla. Kobka Matyášova hradu v uherské Budě, vlhká, odporně páchnoucí, věčně věkův téměř beze světla. Okovy na stále znovu do krve rozdíraných zápěstích. Zima, horečka, zoufalství. A pak ten zběsilý zvířecí triumf, když příšerné stvoření povstalo z vyschlých kostí, kdesi, bůhví kde vrostlých pod skalami do kamene. Ryčící lačností letěl ten tvor bez těla povětrím poslušen jeho volání. Prolnul zdi královny pevnosti, prostoupil kamennými klenbami do hlubin kasemat. Aby se mu vzápětí prorval do masa, do mysli, do duše, zmrazil mu kosti na kámen a k zalknutí chlemtal horkou krev jeho těla. Prohryzával se živými tkáněmi, do hloubi měkkých vnitřností, do mozku, do tepen... přivlastňoval si ho, každou částičku, měnil si jej k svému obrazu... Navěky.

Dech ustal, srdce sebou naposled bolavě šklublo, než se nadobro zastavilo.

Ve světnici byla zima a v krbu tma. Alexis spala tak dlouho, že i obří poleno, které Vlad na odchodu přiložil do krbu, nejspíš dohořelo. Pod hustou kožešinou se sice drželo teplo, jako v medvědímu pelechu

pod sněhem, usmála se pro sebe, když ji to přirovnání napadlo, ale dobře věděla, že jen co to vyhráté útočiště opustí, chlad ji dostihne. Obklopí a popadne do náruče. Takže bylo lepší se do toho jako každého dne vrhnout rychle. Odhodit příkrývku, honem se zabalit do pláště, dlouhého až po paty a podšíváného rysinou. Nebyla si jistá, jestli si ho zvečera na sloupek postele připravila... či spíš, byla si naopak téměř jistá, že ne. Že ho po návratu zvenčí nechala pohozený na stoličce u dveří. Teď ale byl tady, na dosah ruky. Což jí vyloudilo další úsměv na rty. Teď boty, vysoké do půl lýtek, taky podšíváné. A roztopit krb. Kupodivu v něm pár jiskřiček zbylo, hluboko v zuhelnatělém dřevu ohýnek ještě žil. Rozfoukala ho, rozdmýchala, a když se plameny probudily, zatancovaly a poskočily, chvatně je nakrmila suchými klacíky. Za chvíli už jich chroustal celou otep a brousil si zuby na polena. Dopřála mu je, ještě než z háku u ohniště popadla kus plátna, z výklenku malou lahvičku s kulatým tepaným víčkem a vyběhla nejkratší cestou k jezeru.

Jistě, mohla si nalít vodu ze štoudve v rohu, mohla si ji dokonce v kotlíku nad krbem ohřát, ale i když by byla neuměla přesně říct, proč to je, táhlo ji to ven. Pokaždé. I v zimě. Připadala si tak volná.

V noci připadlo sněhu, u břehu už se na hladině třpytily střípy ledu. Alexis se sklonila a našplíchala si vodu do tváře. Pokaždé ji udivilo, že v první chvíli vlastně vůbec není poznat, jestli je horká, či ledová. Jestli pálí, či mrazí. Vlhkýma rukama si shrnula dozadu ryšavou hřívu. Střelila pohledem vpravo vlevo, jestli někdo není v dohledu, jestli se třeba zavalitý bratr Joachim nekolébá s vahadlem na ramenou pro vodu, aby ji odnesl do kuchyně. Ale nejspíš tady už dneska byl několikrát, kuchařka sestra Sidonia by ho lenožit určitě nenechala, pod jejím velením všechno muselo jen lítat, a co se klášterní kuchyně týkalo, nedalo se s ní smlouvat.

Teď ale bylo kolem pusto prázdno. Nikde nikdo. A tak pokračovala. Shodila plášť i košili, otrásla se přitom zimou, ale nevšímala si toho. Nabírala vodu do dlaní a pečlivě se umývala. Celá. Všude.

Už kdysi, ještě před lety na Branu jí Vlad objasnil, že ne všechny orientální návyky musí nutně být špatné a zavrženíhodné, že některé